

ЕНЮ КЮВЛИЕВ
ЩЪРКЕЛОВАТА ВОДЕНИЦА

chitanka.info

Когато излезете от Габерово и тръгнете надолу по реката, ще видите, че под село част от водата на реката е хваната и вкарана в широка вада. Това е язът на Щъркеловата воденица. Самата воденица е по-долу, сгушена зад Стойчова могила.

Воденицата е отколешна и неин стопанин е дядо Мирчо, прегърбен вече старец, цял побелял от старост и брашнен прах.

Много отдавна не бях ходил на дядо Мирчовата воденица, покрай която, може да се каже, прекарах детството си. Широката ливада край нея и дебелиите брястови сенки ни бяха любимото място през лятото. Отвъд реката пасяха кравите, а ние тук тичахме до насита или се излежавахме под сенките. Когато пък ни додееше от лежане и тичане, тръгнахме по дърветата край яза за малки птиченца или се къпехме във вира под воденицата.

Но от всичко най-много ни забавляваха лете малките щъркелчета на бряста, около който бе струпал воденичката си дядо Мирчо. Най-смешни са, когато се учат да хвърчат и тракат с клюновете си. Колко са несръчни! Също като нас, когато вземехме от дядо Мирчо чука и започвахме да начукваме воденичния камък. Веднъж, помня, едно щъркелче рече да подхвъркне и падна. Аз го грабнах и право при дядо Мирчо. Той го пое, поглади го по тънката шия, погледа плахите му очи, взе стълбата и начаса го сложи в гнездото. Щъркелчето отърси криле и глухо затрака с клюна си.

И още колко, колко спомени имам оттогава!

Но сега аз заварих воденицата на дядо Мирчо много променена. Вместо старата схлупена воденичка, сега беше проснала снага голяма тухлена сграда, покрита с цигли. От един, сега в нея пееха пет камъка, които движеше голяма желязна турбина. И — чудо! Старият бряст с щъркеловото гнездо, макар и сух, беше вграден във воденицата. Дядо Мирчо беше беден човек и тази промяна ме учуди. Вуйчо Манол долови това и рече:

— Беден беше, но даде бог — забогатя. На добрите и работливи хора Бог помага. Ти си спомняш старата му схлупена воденичка, нали? Виждаш ли — още стърчи старият бряст, около който дядо Мирчо беше струпал воденичката си. Не го отсече заради щъркелите, а сетне си го обикна и виж го: днес стърчи и над новата му воденица — сух вече. От обич към божиите птички го направи. Но те му се отплатиха за доброто. Обогатиха го.

Тези думи още повече ме учудиха, а вуйчо добави:

— Вие, учените, може и да не вярвате, но ние вярваме. От стари хора сме го чули, а те не лъжат. Та ето как беше работата. Нали напролет, когато дойдат щъркелите, като добри домакини, най-напред се залавят да почистят гнездата си. Тогава те изхвърлят от тях коравите вече парцали и козиняви парчета, останали от миналата година, и мъкнат нови. През една такава пролет дядо Мирчо се покачил на покрива на воденичката си да нагласи някои керемиди, че покривът прокапал от пролетните дъждове. Нагласил керемидите той и започнал да събира парцалите и клечките, които щъркелите изхвърлили от гнездото. И попаднал човекът. Между тези парцали намерил цяло вързопче с жълтици. Щъркелите ги изхвърлили. Не ги харесали, види се, че са корави. И забогатя дядо Мирчо. Но чудно! До вечерта всички в селото научиха за това. Кой го е видял, кога го е видял — никой не можеше да каже, но още същия ден новината тръгна от уста на уста.

Позавидяха му много хора, а други казваха, че тук има Божи пръст, че това е награда от Бога за доброто му сърце. Най-много му завидя неговият ратай — Станой Черният. Помниш ли Станоя? Много проклет човек беше. Всички се чудеха как го търпи дядо Мирчо.

Ето този на Станой му завидял. И колчем дядо Мирчо отивал в село или се губел някъде по работа, той се покачвал на покрива на воденичката да търси имане. Много пъти се качвал и на бряста да тършува из гнездото.

И се чу мълва по село, че Станой се заканил на щъркелите, че ако не донесат и нему жълтици, щял да запали гнездото им. Чул това дядо Мирчо и го смъмрил. Но пред някого си Станой се заканил и нему, неблагодарникът му неден! Хляба му яде и злото му мисли!

Но Бог наказва лошите хора. Същата година, през един летен ден, когато водата на воденицата била пресъхнала и дядо Мирчо бил в село, Станой се покачил на покрива да види дали щъркелите са му донесли имане. Нищо не намерил.

Започнал да слиза, да ругае и да се кани, че ей сега ще вземе главня и ще запали гнездото. В това време се задал един от щъркелите. Той носел пепелянка в клюна си. И силно летял. Види се, чул е писъците на малките.

Стигнал гнездото, отпуснал крака и се наканил да кацне. Но като видял Станой на покрива, уплашил се, изпищял и пуснал пепелянката.

Тя се сгърчила във въздуха и туп — паднала на рамото на Станоя, който вече се канел да слезе. И докато се договеди^[1], пепелянката се плъзнала по рамото му и през разгърдената риза се вмъкнала в пазвата му. Станой помъчил да я извади, но пепелянката го клъцнала.

До вечерта Станой умря. Алчност и завист го погубиха.

Две години след това дядо Мирчо вдигна тази воденица.

---

[1] Да се усети, да се сети. — Б. р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.